

Imn tăcerii

Elena Liliana Popescu

Cel ce aspiră încă să-și rostească
sensibila trăire-n poezie,
cel invitat la cina-mpărătească
hrănind cu har umila-i fantezie,

cel ce ofrandă-aduce tot ce are
Aceluia ce-nseamnă însăși Viața
cel ce se-ntoarce veșnic la izvoare
și-i pregătit oricând pentru povăța

oricui ar fi dispus să îl învețe,
cel ce se-ncumetă-a privi-n tăcere
să-L vadă-n faptele ce par răzlețe
pe Cel ce, Singur, știe-a lor durere

și le păstrează-n viață prin Iubire,
cel ce-n poeme-ncearcă să cuprindă
esența vie-ascunsă-n elixire
și din tabloul Vieții să desprindă

ce Pictorul a vrut să-nfățișeze
prin umbrele pe Chipul nemuririi,
cel ce-ndrăznește să se adreseze
prin efemere versuri omenirii,

muindu-și pana-n disperarea mută,
reînviind speranța și-n cuvinte
întreaga lui iubire așternută,
din toate câte sunt, luând aminte,

cel ce avea atât de mult a spune
cândva, prin rimele-i meșteșugite
ar mai putea un alt poem compune
decât cel al Tăcerii nesfârșite?